

Краплі, чимраз більші й більші, розбивалися об вітрове скло. Двірники скрипіли, і я, вчепившись у кермо, скрипіла разом із ними... Дощ посилювався так раптово й упевнено, що я інстинктивно відпустила педаль. Ще аварії бракувало! Агов, усе згуртувалося проти мене? Тук-тук, Ною? Та що ж це за потоп?

Хотілося уникнути заторів вечірньої п'ятниці, тому я надумала зрізати й попрямувала в об'їзд маленькими вуличками. Однак швидше, ніж мордуватися на переповнених магістралях і нудитися — то просуваючись уперед, то стоячи на місці. Тягнутися, як розтягується акордеон у руках музиканта. Нізащо не стану Івет Орнер¹ великих доріг! Я пильно вдивлялася у вказівники, а в цей час зграйка божків там, нагорі, розважалася, укриваючи конденсатом шибки авто. Моя поразка ставала ще більш нищівною. І тут, посеред дрімучої лісової хащі, цього виявилось замало: GPS вирішив, що нам більше не по

---

¹ Івет Орнер (1922—2018) — відома французька акордеоністка. (*Тут і далі прим. пер.*)

дорозі. Миттєве технологічне розлучення: я їду далі, а він тупцяє на місці. А невдовзі й тупцяти припиняє!

Просто звідти, звідки поверталась я, GPS не поверталися. Принаймні неушкодженими. Я їхала із забутої мапами місцевості, бути в якій — значить бути ніде. І все ж... Тут працювала невелика група підприємств, якесь об'єднання, вірогідно, ТОВ (товариство обмеженого виторгу). Воно мало серйозно цікавити нашого начальника, аби виправдати цю мандрівку. Можливо, було й інше, менш раціональне пояснення. Після того, як він дозволив працювати в офісі лише чотири дні на тиждень, я відчула, що ще розплачуся за таку люб'язність. І ось отримую завдання, на котрі решта не погодилися. Ось чому я в цій шафі на колесах торую віддалені паризькі передмістя й вожуся з дрібнотою...

«Давай, Камілло... Годі рюмсати, зосередься на дорозі!»

Аж раптом страшний звук, ніби постріл... Серце ледь не вистрибнуло з грудей, і я не впоралася з керуванням. Стукнулась об вітрове скло та з подивом зрозуміла: ні, історія життя таки пролітає перед очима за мить, це не вигадка. Оговталася я лише за кілька секунд, у думках проясніло. Обмацала голову... Нічого липкого. Тільки велика гуля. Миттєвий «чекап»... Ні, жодних видимих ушкоджень. На щастя, більше переляку, ніж біди!

Я закуталася у плащ і вийшла з машини: пробите колесо та зім'яте крило. Страх, що прийшов після шоку, перетворився на лють. «Оце вечір, чорт забирай!» Чи може однісінький день умістити стільки неприємностей? Я схопила телефон, як рятівне коло. Звісно ж, він не ловив! Не скажу, що здивувалась, — змирилась із невезінням.

Спливали хвилини. Нічого. Нікого. Загублена в безлюдній лісовій хащі, сама. Тривога наростала, у горлі пересохло.

«Рухайся, а не панікуй! Десь тут безсумнівно є будинки...»

Заспокоївшись, я вирішила протидіяти стихії й вирядилась у запасний жилет. Він, ясна річ, неймовірно мені пасував, і я врешті покинула салон автомобіля.

На війні як на війні! У цих обставинах, якщо чесно, *гламурність* мене мало цікавила...

Десять хвилин видалися вічністю, та ось нарешті натрапила на огорожу якоїсь будівлі. Я щосили тисла на кнопку відеофона, наче дзвонила у швидку.

Відповів чоловік — досить холодно, як непроханому гостеві.

— Так? Ви до кого?

Я схрестила пальці: тільки б господарі виявилися гостинними та співчутливими!

— Доброго вечора, месє... Пробачте, але моя машина зламалася в лісі... за вашим будинком... Колесо... а мобільний не ловить... Я не можу викликати доп...

Ворота відчинилися з таким різким металевим скреготом, що я аж підскочила. Не знаю, чи то мій голос нещасного спанієля, чи то безглуздий вигляд, як у потопельника... Але щось таки переконало господаря дати мені прихисток. Та це й неважливо. Не зволікаючи, я прослизнула всередину. І побачила дивовижну самотню будівлю, оточену садом, чарівним і доглянутим. Справжній самородок у золотоносній багнюці!

На ганку ввімкнулося світло, двері відчинилися. Під величезною парасолькою до мене простував стрункий чоловік. Щойно він підійшов ближче, я змогла роздивитися видовжене обличчя з доволі крупними правильними рисами. Він належав до тієї категорії чоловіків, яким пасують зморшки. Французький Шон Коннері¹. Я помітила також дві складки, ніби коми довкола рота, що, зважаючи на синтаксис його зовнішності, одразу приваблювало. Усім своїм виглядом господар наче запрошував до діалогу. Скидалося, що він досяг шістдесяти так, мовби дострибав до клітинки «Небо» у грі в класики: спокійно й на обох ногах. Його сірі очі м'яко та грайливо блищали й нагадували дві сталеві петанкові кульки, старанно відполіровані хлопчаком. Гарне волосся взялося сивиною й було на диво густе для його віку: я помітила лише одну залисину на чолі, схожу на

---

¹ Сер Томас (1930) — шотландський кіноактор і продюсер; зіграв Джеймса Бонда.